

Sygn. akt IX Ka 138/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Artur Polut

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2015 r.

sprawy R. S.

obwinionego o wykroczenie z art. 107 kw

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Końskich

z dnia 28 listopada 2014r. sygn. akt II W 284/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżyciela posiłkowego Z. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 138/15

UZASADNIENIE

R. S. stanął pod zarzutem tego, że w okresie od kwietnia daty bliżej nieustalonej 2011 r. lecz do dnia 15.10.2012r. w K., woj. (...), działając w celu dokuczenia, złośliwie niepokoił Z. G. w ten sposób, że kierował w stosunku do w/w słowa obelżywe, fotografował jego posesję, a także inicjował kontrole różnych instytucji państwowych takich jak policja, Straż Miejska, Inspektorat Nadzoru Budowlanego tj. o wykroczenie z art. 107 kw.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Końskich z dnia 28.11.2014r. wydanym w sprawie II W 284/14 obwiniony R. S. został na podstawie art. 62 § 3 kpw w zw. z art. 5 § 1 pkt. 2 kpw uniewinniony od zarzucanego mu czynu z art. 107 kw, zaś kosztami postępowania na podstawie art. 119 § 2 kpw obciążono Skarb Państwa.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył oskarżyciel posiłkowy, zarzucając temu orzeczeniu na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt. 3 kpw w zw. z art. 109 § 2 kpw błąd w ustaleniach faktycznych będący podstawą zaskarżonego orzeczenia, a mający wpływ na jego treść i polegający na przyjęciu, iż obwiniony R. S. nie dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia, a tym samym swoim zachowaniem polegającym między innymi na obraźliwych wyzwiskach, wielokrotnym wzywaniu policji do jego zaparkowanego samochodu pomimo, iż wiedział, że jest on zaparkowany prawidłowo, robieniu zdjęć jego posesji, przerzuceniu przez płot pokrzywdzonego śmieci i zatruwaniu roślin nie niepokoił go złośliwie w sytuacji gdy nawet biorąc pod uwagę, iż ogromna ilość inicjowanych kontroli, z których znaczna większość zakończyła dla niego jako pokrzywdzonego korzystnie, dokonywana była z „obywatelskiego obowiązku” obwinionego, jego pogardliwy i agresywny stosunek do niego był w sposób oczywisty widoczny nawet na rozprawie, zaś oczywistym jest, co wynika z

wyjaśnień samego obwinionego, że inicjowane liczne kontrole na jego posesji wynikają z faktu bardzo negatywnego stosunku do niego, za którego początek R. S. wskazał właśnie jego parkowanie przed jego posesją w trakcie choroby jego ojca pomimo, iż w świetle zasad ruchu drogowego było to parkowanie prawidłowe.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i umorzenie przedmiotowego postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja oskarżyciela posiłkowego nie jest zasadna i dlatego nie mogła ona doprowadzić do wzruszenia przedmiotowego wyroku, gdyż skarżący nie przedstawił argumentów które miałyby doprowadzić do uwzględnienia jego wniosku odwoławczego.

Przede wszystkim należy podkreślić, iż Sąd Rejonowy w Końskich w sposób prawidłowy przeprowadził przewód sądowy, zaś zebrane w jego toku dowody, stanowiące kompletny materiał dowodowy, poddał wszechstronnej i wnikliwej analizie, zgodnie z przepisami prawa, zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczeniem życiowym, natomiast wydane na tej podstawie rozstrzygnięcie w sposób należyty i szczegółowy uzasadnił, co odpowiada wymogom z art. 82 kpw w zw. z art. 424 kpk.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji wbrew twierdzeniom skarżącego nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Należy zaznaczyć, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może być skutecznie podnoszony wyłącznie w sytuacji gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania - należy zatem wykazać jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji. Zarzut ten nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami sądu, jak to czyni skarżący w przedmiotowej sprawie, w związku z czym zarzut podniesiony przez oskarżyciela posiłkowego nie może być uwzględniony, gdyż jest on chybiony, stanowiąc jedynie w istocie gołosłowną polemiką z dokonaną przez Sąd I Instancji, prawidłową zdaniem Sądu Okręgowego, oceną zebranych w sprawie dowodów i z tego powodu nie może skutecznie wzruszyć zaskarżonego wyroku.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał oceny zarówno wyjaśnień obwinionego, jak i zeznań słuchanych w sprawie świadków, w tym przede wszystkim zeznań Z. G., w związku z czym nie ma potrzeby ponownego szczegółowego powtarzania w tym miejscu tej oceny dokonanej już przez Sąd Rejonowy w Końskich. Faktem jest, iż obwiniony zainicjował szereg kontroli przeprowadzonych na posesji oskarżyciela posiłkowego przez różne instytucje państwowe, jednakże jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji, w takim postępowaniu R. S. nie można było przypisać wyłącznie kierunkowego zamiaru dokuczenia pokrzywdzonemu, gdyż obwiniony poprzez swoje postępowanie dążył do doprowadzenia do stanu zgodnego z prawem, zaś przedmiotowe kontrole nie wszystkie okazały się być bezzasadne, skoro w ostateczności doprowadziły one do ustalenia istnienia samowoli budowlanych na posesji Z. G., zaś prowadzone w tym przedmiocie postępowania administracyjne zakończyły się decyzjami nakazującymi skarżącemu rozbiórkę wybudowanych przez niego bez zezwolenia wiat, czy też doprowadziły do ujawnienia w protokole pokontrolnym nieprawidłowości przez kontrolującego inspektora pracy i w ostateczności przeprowadzone przez właściwe organy kontrole, w zakresie ich kompetencji skutkowały doprowadzeniem do stanu zgodnego z prawem. Należy podzielić ustalenia Sądu I instancji, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje także podstaw do przyjęcia, by obwiniony znieważając pokrzywdzonego przy pomocy określenia uznanego powszechnie za obraźliwy, bądź wzywając policję był motywowany zamiarem kierunkowym dokuczenia mu w ten sposób, jak również za takowe nie może być uznane sporządzenie fotografii pojazdu Z. G. stojącego na podjeździe do jego posesji. Jeżeli natomiast chodzi o podnoszoną w zarzucie apelacyjnym kwestię dotyczącą przetrzucania przez płot pokrzywdzonego śmieci i zatrutowaniu roślin, to należy stwierdzić, iż okoliczności te nie były objęte przedmiotowym wnioskiem o ukaranie R. S..

W tej sytuacji z uwagi na to, że postępowanie R. S. nie miało charakteru uporczywego i nie wypełniało znamienia zarzucanego mu wykroczenia w postaci złośliwego niepokojenia, w związku z czym obwiniony nie dopuścił się wykroczenia opisanego w art.107 kw, Sąd Rejonowy zasadnie uniewinnił R. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało na podstawie art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 437 § 1 kpk orzec jak w sentencji wyroku.

Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk Sąd zasądził od oskarżyciela posiłkowego Z. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając tym samym, iż brak jest podstaw do zwolnienia skarżącego od ich uiszczenia.

SSO Artur Polut